

БЕРБЕРНИЦА НА БРДУ

Твоја берберница је од дрвета, ту муштерија у огледалу види небо. Доносиш уље из Напуља, читав локал ти одише мирисом лимуна. Док шишаш младиће плачеш. Са старцима певаш. Цело једно гробље читавог живота си сређивао. Шишаш пламеном, бацаш ватру на главе од којих живиш. Видим те и данас. Мирним потезима скраћујеш браду једног старца. Длаку по длаку. Мажеш је уљима. Не пушташ музику. Не плачеш. Само уређујеш браду. Њему, старцу коме породица управо лежи угљенисана.

МАВРО, ПОСЛЕДЊИ ПОКЛИСАР

Већ дуго ми, ни у снове, не долази мој лични поклизар. Први весник пропасти. Послао сам га на кратак пут да одржи дуг говор. Можда га је успут, занесеног, савладала раскалашна природа. Па сад лиже врат некој несрећници коју је добио на коцки. Њихова љубав има место рођења, име и матични број, одрасла је на скровитом, испод рујевине, и постала мутава. Још мало ће је он, тај апотекарски еклектик, заложити на томболи, нагу, с олеандрима у коси.

Заборавио је на који је пут пошао. Док држава пропада, он на скалинама броји бродове, у чију флоту га никад неће примити. Више га нико не тражи. Не желе његову главу. О поклизару више није потребно говорити.

ГРАД КОЈИ СЕ ПОДИЖЕ

Ово место је мршваја нагомак океана – рече Ф. док чекамо аутобус. Гледамо у заворену електрану. Певамо песму о младим радницима. Нико нам се не смеши, ни са билборда. Он ми прича о коцкарском дугу, покислом матурском оделу, раду у ергели. Враћамо се у детињство, где трауме држе митинг. Шатирани бугарски чикица, Ф. и ја улазимо у аутобус. Кроз утробу града пролази река радника, гужва се и улива у нове фабрике. Јутро, њихова хипноза почиње.

Овај град се подиже. Овај град испарава. Више немамо где да уливамо.

* * *

Увек је морала бити у центру дешавања. Зато смо се често селили. Свуда се представљала као сликарка, не из љубави према уметности или из хира, већ ради бизниса. Преко дана је читала, као букмаркер користила истрошену таблу ривотрила. Ноћу

смо шетали. Спремала се да заради свој први милион израђујући портрете људи које је ноћ пре видеала на улици. На мени је било да налазимо те људе и убедимо их да купе портрете на којима су насликани. Сањала је о томе да, чим се обогати, постане инструкторка плеса. Табла ривотрила зауставила ју је на половини игре.

COPYWRITER

Остао је будан целе ноћи,
ујутру је ипак предао рекламу на време:

*Радња се дешава у сџану.
Фокус иде од једној до другој укућанина.
Оџац – нема за кола
Мајка – нема за нову кухињу
Син – нема за леџовање
Ћерка – нема за школарину
Решење – кредити, хипотекарни
Са најмањом сџојом камаџе!
У сџан улази банкар и доноси радосџи.*

Извршитељи су, у овом делу, још увек пред вратима.

Попио је чашу воде, појео кифлу. Сетио се да је стан у коме живи купио правећи рекламу за хипотекарне кредите. Сетио се и тога да је некада писао стихове и сматрао да је џоезија џориво за машину џросвеџљења.

Легао је задовољан.